

ДИСКУРС ЯК ОБ'ЄКТ НОВІТНІХ ЛІНГВІСТИЧНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

Дискурс є об'єктом міждисциплінарного вивчення. Окрім теоретичної лінгвістики з дослідженням дискурсу пов'язані такі науки та дослідницькі напрями, як комп'ютерна лінгвістика та штучний інтелект, психологія, філософія та логіка, соціологія, антропологія та етнологія, літературознавство, семіотика, історіографія, теологія, юриспруденція, педагогіка, теорія і практика перекладу, політологія тощо. Кожна з цих дисциплін підходить до вивчення дискурсу по-своєму.

Дискурс, який ми розуміємо як текст, занурений у ситуацію спілкування, допускає безліч вимірів. З позицій прагмалінгвістики дискурс це інтерактивна діяльність учасників спілкування, обмін інформацією, вплив один на одного, використання різних комунікативних стратегій, їх вербальне і невербальне втілення в практиці спілкування [1]. Функціональний підхід передбачає обумовленість аналізу функцій дискурсу вивченням функцій мови в широкому соціокультурному контексті [2]. Мовностилістичний аналіз дискурсу виділяє реєстри спілкування, розмежовує усну та письмову мову в їх жанрових різновидах, вивчає характеристики функціональних стилів [3]. З позиції формально або структурно орієнтованої лінгвістики дискурс визначається як мова вище рівня пропозиції або словосполучення – “language above the sentence or above the clause” [4]. Лінгвокультурне вивчення дискурсу встановлює специфіку спілкування в рамках певного етносу, визначає формульні моделі етикету та мовної поведінки загалом.

Соціолінгвістичний підхід до дослідження дискурсу передбачає аналіз учасників спілкування як представників різних соціальних груп і аналіз умов спілкування в широкому соціокультурному контексті. Інтерес до дискурсу як когнітивно-семантичного явища виник порівняно недавно. Будь-яка комунікативна дія в межах спонтанного або організованого дискурсу це реалізація тих чи інших комунікативно-когнітивних структур. Такими когнітивними структурами є фреймові моделі, що містять інформацію соціокультурного характеру. Фрейм розглядають як один із способів подання

стереотипної ситуації, що містить інформацію різних видів. Відомий голландський лінгвіст Т.А. ван Дейк [1] говорить про термін "фрейм" у зв'язку з організацією "загального знання" в концептуальні системи. Фрейми розглядаються як одиниці, організовані навколо якогось концепту і містять основну, типову і потенційно можливу інформацію, пов'язану з тим чи іншим концептом.

Всі вищезгадані підходи до розгляду поняття дискурсу взаємопов'язані. Різні напрямки та методи аналізу дискурсу пояснюють існування великої кількості визначень даного поняття.

Дискурс – це складне комунікативне явище, що включає як соціальний контекст, що дає уявлення про учасників комунікації і їх характеристики, так і процеси створення та сприйняття повідомлення.

У вузькому сенсі, дискурс – це зв'язкова послідовність мовних одиниць, створена для слухача в певний час, в певному місці, з певною метою.

При вивченні дискурсу постає питання про його класифікації: які типи і різновиди дискурсу існують.

Кожен тип дискурсу визначається набором правил, виконання яких він вимагає, і протікає в певній соціальній сфері. При дослідженні типів дискурсу основним завданням є опис структур найбільш бажаних або типових для дискурсу даного виду. Так, в офіційних ситуаціях використовують мову офіційного спілкування, що характеризується більш складними, більш повними, граматично більш правильними пропозиціями.

Основні розмежування в типології дискурсу – це ступінь формальності спілкування, а також протиставлення усного та письмового видів дискурсу.

На основі типу носія інформації виділяють такі різновиди сучасного дискурсу як радіопередача, друкований дискурс, телефонна розмова, спілкування за допомогою електронних засобів. Всі різновиди дискурсу мають свої особливості, дослідженням яких активно займаються галузі сучасного дискурсивного аналізу.

Список використаної літератури

1. Dijk T.A. van. *Studies in the Pragmatics of Discourse*. The Hague, 1981; Blakemore D. *Understanding Utterances. An Introduction to Pragmatics*. Cambridge, 1993.

2. Brown G., Yule G. Discourse Analysis. Cambridge, 1983; Schiffrin D. Approaches to Discourse. Oxford, 1994.
3. Bhatia V.K. Analysing Genre: Language Use in Professional Settings. L., 1993.
4. Stubbs M. Discourse Analysis. L., 1994

Галина Лисак (м. Хмельницький)

CLOUD-BASED TECHNOLOGIES IN EDUCATION AND STUDENT'S NEEDS

In order to optimize the process of formation of future professionals' foreign language communicative competence, it is necessary to improve forms and methods of education aimed at providing students with a set of language knowledge, skills and abilities. The implementation of this task is greatly facilitated by modern media technologies, in particular, cloud technologies (cloud-based learning), which are becoming increasingly popular. They are used in higher educational institutions to support collaborative learning, research and educational activities, exchange experience and also for project development.

Peculiarities of introduction of cloud-based technologies in the educational process of educational institutions have been studied by many scientists: A. Bodzin, T. Daccord, A. November, J. Reich, Virginia A. Scott, B. Shiner, S. Weaver, and others. The essence of cloud-based technology is to enable the remote access to different educational services and applications via the Internet. Currently, the formation of the cloud-based learning and research environment is recognized as a priority by the international scientific and educational community.

Higher education institutions use the following software products.

1. *Microsoft for Education*. It is known that Microsoft is one of the companies whose services have been helping to reform education for twenty years. The Microsoft cloud is currently available to universities in the following formats: Office 365 for Education, Business Productivity Online Suite (BPOS), Exchange Hosted Services and Microsoft Office 365 Education. More than 100 million students worldwide use these means of cloud communication and collaboration.